

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-95)

Apr (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 72)

438. பூ:

துருவனைத் தாங்கி நிற்பதால் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான். விஷ்ணுபுராணம் (4-9-4) - தஸ்ய ப்ருச்சே த்ருவ: ஸ்தித: - சிம்சுமாரம் என்னும் முதலை வடிவில் உள்ள ப்ரபஞ்சத்தின் வால் போன்ற பகுதியில் துருவனாக நின்று தாங்குகிறான் - என்றது காண்க.

439. தர்மயூப:

தர்மம் என்னும் தத்துவங்களை தனது தலையாகக் கொண்டவன் என்பதால் தர்மயூபன் எனப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுபுராணம் - தர்மா மூர்த்தாநமாச்சரித: - தர்மங்களை அண்டி, அவற்றையே தனது திருமேனியாகக் கொண்டவன்.
- தச்சிரோ தர்ம: - அவனது தலையாக தர்மமே உள்ளது.

440. மஹாமக:

தர்மத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டதால், வணங்கத்தகுந்த யஜ்ஞத்தைத் தனது அவயவங்களாகக் கொண்டவன். யஜ்ஞோ தர்மச்ச விஜ்ஞேய: - யஜ்ஞம் என்பதையே தர்மமாக எடுக்கவேண்டும்.

441. நசுஷத்ரநேமி:

நசுஷத்ரம் என்னும் ஒளிச்சக்கரத்தைச் சுழலும்படிச் செய்வதால் நசுஷத்ரநேமி எனப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுபுராணம் (2-12-28) - அலாத சக்ரவத் யாந்தி வாத சக்ரேரிதாநி து யஸ்மாத் ஜ்யோதீம்ஷி வஹதி ப்ரவஹஸ்தேந ஸ ஸ்ம்ருத: - வட்டமாக உள்ள ஜ்யோதி ரூபமாகச் சுழன்றபடி இருக்கின்ற நசுஷத்திரக் கூட்டங்களைத் தாங்கி, அவற்றைச் சுழலும்படிச் செய்பவன் என்பதால் ப்ரவஹன் என்பர்.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-9-2) - ஏவம் ப்ரமந் ப்ராமயதி சந்த்ராதித்யகாந் க்ரஹாந் ப்ரமந்த மநு தம் யாந்தி நசுஷத்ராணி ச சக்ரவத் - அவன் சூரியன், சந்த்ரன் மற்றும் உள்ள க்ரஹங்களைத் தன்னுடன் சுழலும்படிச் செய்கிறான். அவன் வட்டமான பாதையில் செல்லும்போது, அனைத்து நசுஷத்ரங்களும் அதே பாதையில் அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றன.

442. நசுஷத்ரீ

சிம்சுமார வடிவிலான நசுஷத்ர ரூபம் கொண்டவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான். விஷ்ணுபுராணம் (4-9-4) - நாராயணோ நயந் தாம்நா தஸ்யாதார: ஸ்வயம் ஹ்ருதி - விண்ணில் உள்ள நசுஷத்ரங்கள் சிம்சுமார வடிவில் உள்ளன, அவற்றை நாராயணன் தாங்கி தனது இதயத்தில் வைத்து ஸஞ்சரிக்கச் செய்கிறான்.

443. சஷம:

அனைத்து உலகங்களின் பாரத்தை எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி எளிதாகத் தாங்கவல்லவன். விஷ்ணுபுராணம் (2-12-28) - யஸ்மாத் ஜ்யோதீம்ஷி வஹதி ப்ரவஹஸ்தேந ஸ ஸ்ம்ருத: - அனைத்து நசுஷத்ரங்களையும் தாங்குவதால் ப்ரவஹன் எனப்படுகிறான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 95)

எனவே ஒரு சில விசேஷங்களுடன் கூடியுள்ளதாகவே உள்ள வஸ்துவிற்கு, அந்த விசேஷங்கள் தவிர மற்ற அனைத்து விசேஷங்களும் மறுக்கப்படுகின்றன என்பதால் எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும், எந்த ஓர் இடத்திலும் நிர்விசேஷ வஸ்து என்பது ஸித்திக்காது.

ஞானத்திற்கு அனைத்து விசேஷங்களையும் (தன் மூலமாக) வெளிப்படுத்தவல்ல தன்மையும் (அல்லது ப்ரகாசப்படுத்துகின்ற தன்மை), மற்ற எதனாலும் ப்ரகாசிக்கப்படாமல் தனக்குத்தானாகவே ப்ரகாசிக்கின்ற தன்மையும் இயல்பாகவே உள்ளது (தானே வெளிப்படுதல் ஸ்வப்ரகாசம் என்றும், மற்றவற்றை உணரவைத்தல் தீத்வம் என்றும் கூறப்பட்டது). எப்படி என்றால் - தனக்கு ஆதாரமாக உள்ள ஆத்மாவைப் பற்றிய விசேஷங்களை வெளிப்படுத்தவல்ல ஸ்வபாவம் உள்ளதாக அறியப்படுவதால் ஆகும். உறக்கம், கள் குடித்த நிலைகள், மயக்கத்தில் உள்ள நிலைகள் போன்ற தன்னை அறியாமல் உள்ள நிலைகளிலும் அனுபவம் என்பது பேதங்களுடன் கூடியதே என்பதை அந்தந்த இடம் வரும்போது மிகவும் தெளிவாக நாம் நிரூபணம் செய்து விளக்குவோம். அனுபவம் என்பதற்கு நித்யமாக உள்ள தன்மை (மற்றும் தானாகவே வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல தன்மை போன்றவை) முதலான பல விஷயங்கள் உள்ளன என்பதை நீங்களே ஒப்புக்கொண்டுள்ளீர்கள். (இதற்குப் பூர்வபசுஷிகள் கூறுவதாவது - அவ்விதம் விசேஷமாக உள்ள தன்மைகள் என்பது வஸ்துமாத்ரமே, அவை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானது அல்ல என்று நாங்கள் பல இடங்களில் உணர்த்தியுள்ளோம் என்று பதில் உரைக்கலாம். இதற்கு மறுப்பு தெரிவிக்கிறார்). அந்தத் தன்மைகள் வஸ்துமாத்ரம் என்று கூற இயலாது. அப்படியே வஸ்துமாத்ரம் என்று ஒப்புக்கொண்டாலும், அவ்விதம் கூறுதலில் பலவிதமான விவாதங்கள் காணப்படுகின்றன; அப்படி விவாதம் செய்யப்படும் போது ஒவ்வொரு

விவாதத்திற்கு இடையேயும் பலவிதமான பேதங்கள் உள்ளன. ஆகவே வஸ்துவானது விசேஷங்களுடன் கூடியதே என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரமாணங்களால் தேறுகிறது.

மஹாபூர்வபக்ஷம் ஸம்பூர்ணம்
தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 95)

மூலம் - இப்படியானால் “இன்றென்னை” என்கிற பாட்டுக்கும் இதுக்கு மூலமான வசனங்களுக்கும் நிர்வாஹம் என்னென்னில், அது சொல்லுகிறோம் - ஈச்வரனுக்கு ஸஹஜங்களான ஸ்வாதந்தர்ய காரணங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே இவற்றுக்கு வ்யாஜபூதங்களான விசேஷ காரணங்களை அநாதரித்து, “பண்டு என்னை பராங்குமகனாக்குகைக்கும் இன்று என்னை அபிமுகனாக்குகைக்கும் உன் ஸ்வாதந்தர்யமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு ப்ரதாந காரணம் கண்டிலேன்; எனக்குக் காட்டாதே ஸ்வத:ஸர்வஜ்ஞானான நீ கண்டதுண்டாகில் அருளிச் செய்யவேணு”மென்ன, ஈச்வரன் நிருத்தரனாயிருக்கிற விருப்பாலே ஸ்வாதந்தர்ய க்ருபைகளினுடைய ப்ராதாந்யத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். இத்தால் இச்சேதனை லீலோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதாந காரணம் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம்; இதுக்கு ஸஹகாரி காரணம் ப்ரவாஹாநாதியான ஸ்வதந்த்ராஜ்ஞாதிலங்கனம். இவனை போகோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதாந காரணம் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக காரணம்; இதுக்குப் ப்ரதிபந்தகமான ஈச்வர நிக்ரஹத்தை சமிப்பித்துக் கொண்டு ஸஹகாரி காரணமென்று பேர்பெற்றது. இவனுடைய ஸுக்ருதவிசேஷ த்வாரக க்ருபையடியாக வந்த வசீகரண விசேஷங்களென்று ஈச்வரனுடைய ஸ்வபாவத்தையும் வைஷ்ணவ நைர்க்ருணங்களில்லாமையும் பந்த மோக்ஷாதி வ்யவஸ்தையையும் ப்ரமாண ப்ரதிநியதமானபடியிலே அநுஸந்தித்து, ஸ்வதந்த்ரனுடைய க்ருபையிலே ஊன்றிப் போரவடுக்கும் என்று கருத்து.

விளக்கம் - மேலே கூறியது போன்று கொண்டால், மேலே கூறப்பட்ட திருவாய்மொழி (10-8-9) - இன்றென்னை - என்னும் பாசுரத்திற்கும், அந்தப் பாசுரத்திற்கு ப்ரமாணமாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களுக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமைக்கு என்ன விளக்கம் (அதாவது - என்னை ஏன் முன்பே கைவிட்டு, இப்போது எனது மனதில் புகுந்தான் என்று ஆழ்வார் கேட்க, அதற்கு எம்பெருமானிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் இல்லை என்ற நிலைக்கும், எம்பெருமானே அனைத்து காலத்திலும் அனைவருக்கும் ரக்ஷகனாக உள்ளான் என்னும் கருத்திற்கும் உள்ள முரண்பாட்டிற்கான விளக்கம்) அளிக்கமுடியும்? இதனை விளக்குவோம். ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திற்கும் (சுதந்திரமாக

செயலாற்றுதல், எந்தவிதமான தடையும் இல்லாத ஸங்கல்பம் போன்றவை), அவனுடைய கருணைக்கும் ஆழ்வார் முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார். இதன் காரணமாக தான் அவனைப் பற்றுவதற்குச் செய்யும் யுக்திகளைத் தள்ளுகிறார். இதனை அவர், “முன்பு நீ என்னைப் பாராமுகமாகக் கைவிட்டதற்கும், இப்போது என்னை உனக்கு மிகவும் வேண்டியவனாக ஏற்றதற்கும் உன்னுடைய சுதந்திரம் மற்றும் காருண்யம் அல்லாமல் வேறு எந்தக் காரணத்தையும் நான் முக்கியமானதாக எண்ணவில்லை; ஆனால் வேறு ஏதேனும் காரணம் உள்ளது என்று அனைத்தும் அறிந்த நீ எண்ணினால், அந்தக் காரணங்களை எனக்கும் உணர்த்துவாயாக”, என்று கூறுகிறார். இதற்கு எந்தவிதமான பதிலும் ஈசுவரன் அளிக்காததால், அவனது ஸ்வாதந்தர்யம் மற்றும் காருண்யம் ஆகியவையே ஈசுவரன் ஒருவனை முதலில் கைவிடுவதற்கும், பின்னர் தனக்கு மிகவும் விருப்பமானவனாக ஏற்பதற்கும் உள்ள முக்கிய காரணங்கள் என்று உலகிற்கு அருளிச்செய்தார். ஆக ஸர்வேசுவரன் ஒரு சேதநனை தன்னுடைய லீலைக்கு உட்படுத்துதல் என்பதற்கு அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யம் என்பதே முக்கியமான காரணமாக உள்ளது; அந்தச் சேதநன் ஸர்வேசுவரனின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் எல்லையற்ற காலமாக வாழ்ந்தபடி இருப்பதே இதற்குத் துணைக்காரணமாக உள்ளது. ஸர்வேசுவரன் சேதநனுக்குப் பரமபதத்தில் தன்னுடைய இன்பங்களை அளித்தல் என்பதற்கு அவனுடைய காருண்யம் என்பதே முக்கியமான காரணமாக உள்ளது; ஸர்வேசுவரன் சேதநனுக்குத் தண்டனை அளிப்பதிலிருந்து காப்பதும், ஸர்வேசுவரனின் காருண்யத்தை அடையத் தடையாக உள்ளவற்றை நீக்குவதுமான வ்யாஜங்கள் (பக்தி, ப்ரபத்தி முதலானவை) துணைக்காரணமாக உள்ளன. எம்பெருமானின் காருண்யம் காரணமாக சேதநன் ஒருவன் நற்செயல்களில் ஈடுபட்டு, அதனால் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி போன்றவற்றைக் கைக்கொண்டு ஸர்வேசுவரனின் கருணையைப் பெறுகிறான். இவை ஸர்வேசுவரனின் ஸ்வாதந்தர்யம் மற்றும் காருண்ய ஸ்வபாவங்களை உணர்த்துவதாக உள்ளன. ஸர்வேசுவரன் பாரபசுஷம் இல்லாதவன் மற்றும் தண்டிக்காமல் உள்ள ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்பதும், பந்தங்கள் மற்றும் மோசுஷத்தை அடைதல் என்பதும் அவனுடைய ஆணைகளை மீறுவதாலும், பக்தி போன்ற வ்யாஜங்களைக் கைக்கொள்வதாலுமே ஆகும் என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுவதை அறியவேண்டும். ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன் ஸர்வேசுவரனின் க்ருபை என்பதில் ஆழ்ந்த விசுவாசமும் பக்தியும் கொண்டவனாக இருத்தலே பொருந்தும்.

ஸ்வாதந்தர்யம் மற்றும் காருண்யம் ஒன்றாவதால் நன்மை

மூலம் - நிஷ்க்ருபனுடைய ஸ்வாதந்தர்யம் பாதகம். அஸ்வாதந்தர்யனுடைய காருண்யம் பரர்க்கும் அநுபகாரகமாய்த் தனக்கும் க்லேசாவஹமாயிருக்கும். ஸ்வாதந்தர்யனுடைய காருண்யம் நினைத்து முடிக்கையாலே தனக்கும் அதிரஸமாய் ஆசிரயிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்த்திக்கும் உடலாயிருக்கும்.

விளக்கம் - க்ருபை என்பதே இல்லாமல் இருக்கின்ற ஒருவனது சுதந்திரம் என்பது தீமையை மட்டுமே அளிக்கும். சுதந்திரம் இல்லாதவன் ஒருவனுடைய காருண்யம் என்பது மற்றவர்களுக்கும் உதவாமல், அவனுக்கும் துன்பத்தை அளிப்பதாகவே இருக்கும். ஆனால் சுதந்திரத்துடன் கூடிய ஒருவனது காருண்யம் என்பது அவன் எதனைச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறானோ அதனைச் செய்து முடிக்க வல்லதாக உள்ளதால் - அவனுக்கும் இன்பதை அளித்து, அவனை அண்டியவர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதாகவும், அவர்களுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குவதாகவும் உள்ளதற்குக் காரணமாக இருக்கும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 51)

152. இருவர் முன்னிடுகிறது தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக.

அவதாரிகை - இவன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிகசேஷியாயிருக்கையாலே அவ்யவதானே ஆசிரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவும் மமைந்திருக்க, இப்படியிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தெதுக்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இருவர் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - (சூர்ணையில் உள்ள இருவர் என்பது சேதனன் மற்றும் ஈச்வரன் ஆவர். சமிப்பிக்கை என்றால் பொறுத்துக்கொள்ளுதல் என்று பொருள்). சேதனன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அவனுக்கு அடிமையாகவும், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எஜமானனாகவும் உள்ளனர். இப்படி உள்ளபோது சேதனன் நேராகச் சென்று எம்பெருமானைப் பற்றுவது என்பதும், அவன் இவனை நேரடியாக ஏற்பது என்பதும் நிகழலாம். அல்லவா? இதற்கு ஏன் இவர்கள் இருவரும் புருஷகாரமாக மற்றொருவரை நாடவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேதனனுக்குக் குற்றமாவது, அநாதிகாலமவன் பக்கல் விமுகனாய் அந்ய விஷயப்ரவணனாய் ததாஜ்ஞாதிலங்கநமேபண்ணிக் கூடுபூரித்து வைத்தவபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது, அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது - இத்தைப் பார்த்து ஈச்வரன் சீறாதபடி பண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது - இத்தை நினைத்து சேதனன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

விளக்கம் - சேதனனிடம் உள்ள குற்றங்கள் எவை என்றால்: எல்லையற்ற காலமாக ஸர்வேச்வரனிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் அற்றவனாக, மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவனாக, ஸர்வேச்வரனின் ஆணைகளை எப்போதும் மீறியபடி உள்ளவனாக, நெல் முதலிய தான்யங்கள் களஞ்சியத்தை நிறைப்பது போன்று தனது பாவங்களால் ஆத்மாவை நிறைத்து வைப்பவனாக உள்ள தன்மையே ஆகும். ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள குற்றங்கள் எவை என்றால்: சற்றும் நீக்க இயலாத ஸம்பந்தம் என்பது சேதனர்களிடம் இவனுக்கு உள்ளபோதிலும், சேதனர்களின் பாவங்களை மட்டுமே கணக்கில் வைத்தபடி இருந்து, எல்லையற்ற காலம் அந்தப் பாவங்களின் காரணமாக சேதனனைத் தன்னருகில் சேர்க்காமல் தள்ளி வைத்திருத்தல் ஆகும். புருஷகாரமாக உள்ள பிராட்டி சேதனனின் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படிச் செய்வது என்றால்: இவனது குற்றங்களைக் கண்டு ஸர்வேச்வரன் கோபம் கொண்டு சீறாமல் செய்வதாகும். ஸர்வேச்வரனின் குற்றத்தை பிராட்டி சமிப்பிக்கை என்றால்: தனது குற்றங்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்ட சேதனனை ஆறுதல்படுத்தி, அதன் காரணமாக அவன் ஈச்வரனை விட்டு அகலாதபடி செய்தல் ஆகும்.

153. ஸ்வரூபஸித்தியுமத்தாலே.

அவதாரிகை - இவ்வளவேயன்று, இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண் டென்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்தயாதியாலே.

விளக்கம் - இது மட்டும் அல்ல, புருஷகாரத்தினால் மேலும் ஒரு பயன் உள்ளது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூபமாவது இவனுக்கு ததீய பாரதந்தர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்தர்யம்; “தேவுந் தன்னையும்” என்று ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தையிறே யவனுக்கு தானான தன்மையாகவாழ்வாரருளிசெய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே என்கை.

விளக்கம் - ஸ்வரூபம் என்பது என்ன? சேதனனைப் பொறுத்தவரையில் ஸர்வேச்வரனின் உடைமையாக உள்ள பிராட்டிக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருத்தல் (ததீய

பாரதந்தர்யம்); ஸர்வேச்வரனைப் பொறுத்தவரையில், தன்னைப் பற்றி நிற்கும் பிராட்டிக்கு வசப்பட்டிருத்தல் (ஆச்ரித பாரதந்தர்யம்) என்பதாகும். திருவாய்மொழி (2-7-4) - தேவுந் தன்னையும் - என்ற பாசுரத்தின் மூலம் ஆச்ரித பாரதந்தர்யம் என்பதையே ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபமாக ஆழ்வார் உரைத்தது காண்க. சேதனன் ஸர்வேச்வரனை அண்டும்போது ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்தர்யம் வெளிப்படுவது என்பது புருஷகாரத்தினால் ஆகும்.

154. ஓளபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்தர்யம் இருவர்க்கு முண்டிறே.

அவதாரிகை - கீழே “ஸ்வரூபம்” என்று சொன்னதை உபபாதிக்கிறார் (ஓளபாதிகமுமாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறிய ஸ்வரூபம் பற்றி மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சேதனனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் ததீயத்வ ப்ரயுக்த மாகையாலே ஓளபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத் பாரதந்தர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் ஆச்ரிதத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே ஓளபாதிகமுமாய் அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. “இருவர்க்குமுண்டு” என்னாதே, “உண்டிறே” என்றது, இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கக்காக.

விளக்கம் - சேதனன் ஒருவனுக்குப் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் என்பது, “பெரியபிராட்டியானவள் ஸர்வேச்வரனின் உடைமை” என்ற காரணத்தை முன்னிட்டு ஏற்படுவதால் ஓளபாதிகமாக (காரணத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட ஒன்று) இருக்கும். மேலும் பெரியபிராட்டி ஸர்வேச்வரனின் உடைமை என்பது எப்போதும் உள்ளதால், எந்தவிதமான காரணத்தின் அடிப்படையிலும் வராத பகவத் பாரதந்தர்யம் போன்று நித்யமாக இருக்கும். ஸர்வேச்வரனுக்குப் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் என்பது, “தன்னைப் பற்றுபவள்” என்ற காரணத்தின் அடிப்படையில் உள்ளதால் ஓளபாதிகமாக உள்ளது. ஆயினும் அந்தக் காரணம் என்பது நித்யமாக உள்ளதால், பாரதந்தர்யம் என்பது நித்யமாக

உள்ளதாகிறது. “இருவருக்கும் உண்டு” என்று கூறாமல் “இருவருக்கும் உள்ளதைக் காணலாம் அல்லவா” என்று கூறியதன் காரணம் இந்தக் கருத்திற்குப் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளன என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

155. அநித்யமான விருவர் பாரதந்தர்யமும் குலைவது அத்தாலே.

அவதாரிகை - இவ்வளவன்று இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (அநித்யமான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இது மட்டுமே அல்ல, மேலும் ஒரு பலன் உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநித்யமான பாரதந்தர்யமாவது கர்ம்பாரதந்தர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்ம்பாரதந்தர்யமாவது: அவச்ய மநுபோக்தவ்யங்களான சுபாசுப கர்மங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈச்வரனுக்கு கர்ம்பாரதந்தர்யமாவது: தான் செய்த கர்மம் தானநுபவிக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென்? என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும் ரக்ஷயரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை.

விளக்கம் - “அநித்யமான பாரதந்தர்யம்” என்றால் கர்ம பாரதந்தர்யம் ஆகும் (கர்மத்திற்கு வசப்படல்). சேதனன் ஒருவனின் கர்ம பாரதந்தர்யம் என்பது கண்டிப்பாக அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்பதான நல்வினை மற்றும் தீவினைப் பயன்களால் ஈர்க்கப்பட்டு, அவற்றின் பிடியில் சிக்கி, ஸம்ஸாரத்தில் ஆழமாகக் கிடத்தல் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் கர்மத்திற்குப் பாரதந்தர்யப்படுதல் என்பது - “இந்தச் சேதனன் தான் செய்த கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவிக்கிறான். இதில் நாம் என்ன செய்ய உள்ளது?” என்று எண்ணியபடி, சேதனர்களின் கர்மங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, அவற்றுக்கு ஏற்றபடி அவர்களை வழிநடத்திச் செல்லுதல்

என்பதாகும். இப்படியாகச் சேதனன் சிக்குண்டு கிடத்தல், என்பதும், வழிநடத்திச் செல்லுதல் என்பதும், கீதையில் (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்ற நிலை முடிய மட்டுமே என்பதால், கர்ம பாரதந்தர்யத்தை “அநித்யம்” என்றார். ஆனால் இந்த இரண்டும், சேதனன் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்போது ஸர்வேச்வரனைத் திருத்தியும், ஸர்வேச்வரன் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்போது சேதனனைத் திருத்தியும், ஒருவன் காக்கப்படும் பொருள், மற்றவன் காக்கும் பொருள் என்று இருவரையும் சேர வைப்பதும் செய்வதால் இவர்களது கர்ம பாரதந்தர்யம் தானாகவே நீங்கும் என்று கருத்து.

156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலுமில்லை செய்யப்போகாது.

அவதாரிகை - அநாதிகால ஸ்வதந்த்ரனாய் யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்க்யம் பண்ணிற்று; ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே துர்வாஸநை மேலிட்டு ஆச்ரயணாங்கீகாரங்களாலே உத்பூதமான இந்த ரக்ஷய ரக்ஷக பந்தத்தையில்லை செய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநுகுணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த வீச்வரன்றானிப்பந்தத்தை யில்லை செய்து முன்பு போலே இவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸஸாக்ஷிகம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாகச் சேதனன் தனக்குத் தானே உரியவன் என்று எண்ணியவனாக, உலகவிஷயங்களை மட்டுமே பற்றித் திரிகின்றவனாக உள்ளான். அதன் பின்னர் ஒருநாள் ஸர்வேச்வரன் முன்பாக வந்து அன்பு பூண்டு நிற்கிறான். ஆனாலும் அந்தச் சேதனன் சரீரத்துடன் கூடியவன் என்பதால் தீயவாசனைகள் மீண்டும் தலை தூக்கலாம். அப்போது அவன் வந்து பற்றியதாலும், ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொண்டதாலும் உண்டான “காக்கப்படுபவன், காப்பவன்” என்ற உறவு முறையைத் தள்ளிவிட்டு, மீண்டும் பழைய நிலைக்குச் சேதனன் சென்றுவிட்டால் என்ன ஆகும்? யாராலும் தடுக்க இயலாத சுதந்திரத்துடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன், கர்மங்களின் அடிப்படையில் சேதனனின் பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகிய சுழற்சியில் தனது லீலையை நடத்தியபடி உள்ளான். இப்படி உள்ள ஸர்வேச்வரன் சட்டென்று மேலே கூறப்பட்ட “காக்கப்படுபவன், காப்பவன்” என்ற உறவு முறையைத்

தள்ளிவிட்டு, முன்பு போன்றே இந்தச் சேதனை கர்மங்களின் பிடியில் இட்டு நடத்த முயன்றால் என்ன ஆகும்? இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு தலையுமறிந்ததாக வந்த தன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலு மழிய மாறப்போகாதென்கை.

விளக்கம் - "காக்கப்படுபவன், காப்பவன்" என்ற உறவுமுறை என்பது "தான் காக்கப்படும் பொருள்" என்று சேதனை அறிந்த காரணத்தினாலோ அல்லது "தான் காப்பவன்" என்று ஸர்வேச்வரன் உணர்ந்த காரணத்தினாலோ வந்தது அல்ல. புருஷகாரமாக உள்ள பெரியபிராட்டி என்னும் சாட்சியை ஆதாரமாகக் கொண்டு வந்ததால், இந்த உறவுமுறை என்பது இந்த இருவரும் தாங்களாகவே அழிக்க முயன்றாலும் அறியாதது என்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 61)

1-4-6 அருளாத நீரருளி யவராவி துவராமுன்

அருளாழிப் புட்கடவீ ரவர்வீதி யொருநாளென்று

அருளாழி யம்மாணைக் கண்டக்கா லிதுசொல்லி

அருளாழி வரிவண்டே யாமுமென் பிழைத்தோமே.

பொருள் - வட்டமான வரிகள் கொண்ட வண்டே! அருட்கடலான ஸர்வேச்வரனை (அல்லது தயை வடிவான சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்ட எம்பெருமாளை) நீ காண நேர்ந்தால் அவனிடம், "சற்றும் திருவருள் செய்யாத நீவீர் திருவருள் புரிந்து, நாயகியின் உயிரானது பிரிவதற்கு முன்பாக, அருள் வடிவமான கருடனை அவள் உள்ள இருப்பிடம் வழியாக இன்று ஒருநாள் செலுத்துவீராக", என்று கூறவேண்டும். அதனையும் அவன் செய்யவில்லையென்றால், நாங்கள் செய்த குற்றம் என்ன?

அவதாரிகை - "எங்கள் ஆற்றாமை பரிஹரித்திலராகிலும், தம்முடைய நாராயணத்வம் ஒறுவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள்" என்று நின்றது கீழ்; இதுக்கு அவர்க்கு மறுமாற்றம் - "நம்முடைய நாராயணத்வமும் அழியவமையும், தரமல்லாதாருடன் கலந்து வரும் அவத்யத்திற்காட்டில்" என்றிறே; நமக்கு அவத்யம் வாராமே, எங்கள் ஸத்தையுங்கிடக்கைக்கு ஒரு வழியுண்டு; தாம் அழகு செண்டேறப் புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள் செய்யப் புறப்படுதல் செய்வன சில உண்டிறே; அப்போது எங்கள் தெருவே போனால், நமக்கு ஸ்வரூப ஹாநி வாராது; நாங்களும் ஜாலகரந்தரத்தாலே கண்டு ஜீவித்துக்கிடப்பதோம்; இப்படி

அவிருத்தமாகச் செய்யலான பின்பு அத்தைச் செய்யச் சொல்” என்று ஒரு வண்டை இரக்கிறாள்.

விளக்கம் - ”என்னுடைய பிரிவாற்றாமை என்னும் துன்பத்தை நீங்கும் பொருட்டு அவன் வரவில்லை என்றாலும், தன்னுடைய நாராயணத்வம் என்ற தன்மை குறைந்து போகாமல் இருப்பதற்காகவாவது எங்களை வந்து பார்க்கவேண்டும்”, என்று கடந்த பாசுரத்தில் உரைத்தாள். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் அந்தக் குருகுகளிடம், “தரம் அல்லாதவர்களுடன் கலப்பதன் காரணமாக உண்டாகும் தாழ்ச்சி என்பதைக் காட்டிலும் நம்முடைய நாராயணத்வம் அழிந்தால் ஏதும் பாதகம் இல்லை”, என்று பதில் உரைத்தான். இதற்கு இவள் பதில் உரைக்கிறாள் - “அவனுக்கு எந்தவிதமான தாழ்வும் ஏற்படாமல், எங்களது வாழ்விற்கு வழி செய்யும் மார்க்கம் ஒன்று உள்ளது. அவன்தான் அவ்வப்போது தனது அழகை அனைவருக்கும் காண்பித்து, அனைவரின் மனதும் கலையும்படியாகச் செய்வதற்காக அவ்வப்போது வீதிகளில் செல்வது வழக்கம் அல்லவோ? அல்லது யானைக்கு அருள் செய்யப் புறப்படுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்வதற்காகச் செல்பவன் அல்லவோ? அவ்விதம் அவன் செல்லும்போது எங்களது இருப்பிடம் வழியாகச் சென்றால் அவனுடைய மேன்மைக்கு எந்தவிதமான தாழ்வும் ஏற்படாது; நாங்களும் ஜன்னல்கள் மூலமாக அவனைக் கண்டு, எங்களது உயிரை நிலைநிறுத்திக் கொள்வோம். இவ்விதம் மாறுபாடு இல்லாதபடி உரைப்பாயாக” - என்று ஒரு வண்டிடம் தூது போகும்படியாக உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அருளாத நீர்) ”ஏதத்வரதம் மம” என்று அருளுகைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்குமாப்போலே, அருளாமைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர். “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று நெஞ்சுருகிக் கிடக்குமவர் “அருளாத நீர்” என்கிறது - என்ன தசாவிசேஷம் என்று அறிகிறிலோம். “அருளாத நீர்” என்று - ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறாள். அன்றிக்கே, தயாவிஷயம் பெறாமையாலே தயை குமரிருந்து தயை பண்ணாதிருக்கிற நீர், தயைக்கு விஷயம் போருமிடத்திலே தயை பண்ணி என்னவுமாம். (அருளி) அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம் உம்மது; நிர்தயர்க்கும் “ஐயோ!” என்ன வேண்டும் தசை அவளது; அருளாதொழியும்படி எங்ஙனே? (அவராவி துவராமுன்) பின்னையும் அருளத் தவிரீரிறே; அது அஸத்ஸமமாவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும். அவளுடைய ப்ராணன் பசையற

உலருவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும். "ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ்ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்" என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (அருளாத நீர்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஏதத்வரதம் மம - என்னை அண்டியவனைப் பாதுகாத்தல் என்பது எனது விரதம் ஆகும் - என்று கடாசஷம் செய்வதற்கு நீவிர் ஸங்கல்பித்து வைத்தது போன்று, ஒரு சிலரைக் கடாசஷிக்கமாட்டேன் என்றும் ஸங்கல்பம் வைத்துள்ளீர் போலும். மயர்வறமதிநலமருளினன் - என்று தனது உள்ளம் உருகி நிற்பவர் "அருளாத நீர்" என்னும்படியான சொற்கள் உரைப்பது எதனால் என்று அறிய இயலவில்லை! "அருளாத நீர்" என்ற புதியதான திருநாமம் ஒன்றை எம்பெருமானுக்குச் சூட்டுகிறாள். அல்லது "அருளாத நீர் அருளி" என்று கூறுவதற்கு வேறு ஒரு பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது கடாசஷம் பெறுவதற்கான தகுதி படைத்த உயிர்கள் கிட்டாமையால், கடாசஷம் செய்வது எப்படி என்று தெரியாமல், அந்த அனுபவம் பெறாமல் நிற்கும் நீவிர், கடாசஷம் செய்வதற்கான தகுந்த வாய்ப்பு கிட்டிய இப்போது இவளுக்குத் தயை செய்யவேண்டியதானே - என்றும் கொள்ளலாம். (அருளி) - "இவன் கடாசஷம், தயை நிரம்பியவன்" என்று அந்தத் தன்மைகள் கொண்டே நிரூபிக்கும்படியாக உனது ஸ்வரூபம் உள்ளது; எந்தவிதமான கருணை என்பதும் இல்லாதவர்களால் கூட, "ஐயோ பாவம்" என்று இரக்கம் கொள்ளும்படியாக இவளது நிலை உள்ளது; இப்படி இருக்க நீவிர் கருணை காட்டாமல் உள்ளது எப்படிப்பொருந்தும்? (அவராவி துவராமுன்) - ஆகவே அருள்வதற்குத் தவறவேண்டாம். அவளது உயிர்பிரிந்து அவள் "உயிரற்றவள்" என்ற நிலைக்கு வருவதற்கு முன்பாக கருணையுடன் கடாசஷிக்கவேண்டும். அவளது ப்ராணன் பிரிந்து செல்வதற்கு முன்பாக அருளவேண்டும். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (3-10) - ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ்ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந் - மிகுந்த கீர்த்தி நிரம்பிய இராமன் "நான் பிழைத்திருக்கவேண்டும்" என்ற நிலையை எனக்கு அளித்து என்னைக் கௌரவிக்கும்விதமாக நீ அவரிடம் எனது நிலையை உரைப்பாயாக - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “நாங்கள் சொல்லுமத்தனையேயோ வேண்டுவது? அவனருளப்புகா நின்றனோ?” என்ன; நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; கொடுவருவாரும் அங்கே உண்டு. (அருளாழிப்புள்) அருட்கடலான புள்ளு. “வெஞ்சிறைப்புள்” என்றாள் கொண்டுபோனபடியாலே; இப்போது வரவுக்கு உடலாகையாலே “அருளாழிப்புள்” என்கிறாள். (கடவீர்) அநுகூலர் கண்டு வாழுகைக்கும் ஸுகஸ்பர்சத்தாலுமாகப் போகாதே பிசுகிச்சுழியா நிற்குமிறே; அசேதநமான ரதத்தோபாதி வடிவம்பாலே தாக்கி நடத்தவேணுமாயிற்று. எங்கேதான்? என்னில் (அவர் வீதி) அவள் தெருவிலே. அங்கனே ஒண்ணுமோ? ஒரு தெருவிலே பலகால் போகப்புக்கவாரே “இது வெறுமனன்று” என்றிரார்களோ? என்னில்; (ஒருநாள்) நாங்கள் ஜீவித்துக் கிடக்கைக்கு ஒருநாள் போகவமையும்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட அந்த வண்டுகள், “நாங்கள் சென்று இத்தனை உரைக்கவேண்டுமா? அதன் பின்னரும் அவன் வரவில்லை என்றால் என்ன செய்வது?”, என்றன. இதற்கு இவள், “நீங்கள் இவ்விதம் உரைத்தாலே போதுமானது. அதன் பின்னர் எனது நிலையை அவனுக்கு உணர்த்தி, அவனை இங்கு கொண்டு வருபவர்கள் அவனிடம் பலர் உள்ளனர்”, என்று கூறத் தொடங்கினாள். (அருளாழிப்புள்) - அருட்கடலான கருடன். திருவாய்மொழியில் (1-4-1) - வெஞ்சிறைப்புள் - என்று எம்பெருமானைத் தன்னிடம் இருந்து பிரித்து அழைத்துப் போனதால் உரைத்தாள்; இப்போது அவனது வருகைக்கு வழி செய்யவேண்டும் என்பதால் “அருளாழிப்புள்” என்றாள். (கடவீர்) - ஆனால் அந்தக் கருடன் வேகமாக அவனை அழைத்துவருவானா என்றால், அவ்விதம் செய்யமாட்டான். வழி நெடுக அவன் மீதும், எம்பெருமான் மீதும் அன்பு கொண்டவர்கள் பார்த்து ரசிப்பதற்காகவும், ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி தன் மீது பட்டபடி உள்ள சுகத்தை மேலும் அனுபவிப்பதற்காகவும் வேகமாகப் பறக்காமல், மந்தமாக வட்டமிட்டபடி வருவான். ஆகவே உயிரற்ற தேர் ஒன்றை உந்துமரம் கொண்டு தள்ளி வருவது போன்று அவனது வேகமாக நடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று உரைப்பீர்களாக. “எங்கு கொண்டு வரவேண்டும்?”, என்று வண்டுகள் வினவ, பதில் உரைக்கிறாள். (அவர் வீதி) - நாயகி உள்ள வீதி வழியாக. இதனைக் கேட்ட வண்டுகள், “அப்படி அவன் வருவது பொருந்துமோ? ஒரு வீதி வழியாகப் பலமுறை அவன் சென்றபடி இருந்தால் காண்பவர்கள் - இவன்

காரணம் இன்றி வரவில்லை - என்று கண்டுபிடித்து விடுவார்களே”, என்றன. இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (ஒரு நாள்) - அவன் அன்றாடம் வரவேண்டாம், நாங்கள் பிழைக்கும்விதமாக ஒரு நாள் வந்தாலே போதுமானது.

வ்யாக்யானம் - (அருளாழி அம்மாளை) பெரிய திருவடியும் மிகை; “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும்படி அருட்கடலானவனிறே. அன்றிக்கே, திருவடி ஒருவனுமாயிருந்ததோ? அங்கு கையாளாயுள்ளாரடைய நம் பரிசுரமன்றோ; அருளை நிரூபகமாகவுடைய திருவாழியைக் கையில் உடையவன். அருளார் திருச்சக்கரமிறே. ஸர்வேச்வரனுக்கும் கைக்குரியாப்பை வாங்குவது இங்கேயிறே; ஸர்வேச்வரன் பக்கல் அருள் மறுத்தாலும் அருள் கூடுகட்டி நிற்கும் இடமிறே.

விளக்கம் - (அருளாழி அம்மாளை) - க்ருபையின் ஸமுத்திரமாகவே உள்ள ஸர்வேச்வரனை. பெரியதிருவடியான கருடன் கூட அவசியம் இல்லை என்கிறாள். இப்படி சிபாரிசு செய்பவர்களும் அவசியம் இல்லாதபடி தானாகவே க்ருபை உள்ளவனோ என்ற சந்தேகம் எழ, விடை அளிக்கிறாள். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார் - “உமது அடியார்கள் தவறு செய்தனர்” என்று ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே யார் மீதாவது குற்றம் சுமத்தினாலும், “எனது அடியார்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்லர்”, என்று ஸ்ரீரங்கநாதன் மறுத்து, அவள் கூறுவதை ஒதுக்கிவிடும்படியாக க்ருபை உள்ளவன். அல்லது, சக்கரத்தாழ்வான் பக்கம் உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். பெரியதிருவடி மட்டும் அல்ல, அவனது திருக்கரத்தில் உள்ளவர்களும் நமக்கு உதவி செய்பவர்கள் ஆவர். க்ருபையை வெளிப்படுத்தும்விதமாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவன். க்ருபைக்குச் சக்கரம் நிரூபகமாக இருக்குமோ என்றால், திருவிருத்தம் (33) - அருளார் திருச்சக்கரம் - என்றது காண்க. ஏதேனும் பொருள் இல்லாதவர்கள் ஒரு பொருளை ஒரு கரண்டி அளவு கடன் வாங்குவது போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை சற்றே குறைந்தாலும், க்ருபையைச் சற்றே கடன் வாங்குவது சக்கரத்தாழ்வானிடம் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனிடம் ஏதோ சில காரணங்களால் தயை இல்லாமல் போனாலும், தயை தங்கியிருப்பது சக்கரத்தாழ்வானிடம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (இது சொல்லியருள்) இத்தனையும் சொல்லியருளவேண்டும். ஏதென்னில், “அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதி ஒருநாள்” என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லியருள வேண்டும். (ஆழி வரிவண்டே) ச்ரமஹரமாய் அழகிதான வண்டே என்னுதல், வடிவு சிறுத்திருக்கச்செய்தே காம்பீர்யம் பெருத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுதல். ஆழி - என்று -வட்டமாய், சுழலப் பறக்கிற வண்டே என்னுதல். கடகருடைய ஆத்மகுணத்தோபாதி, ரூபகுணமும் உத்தேச்யம் என்கை. (யாமும் என் பிழைத்தோமே) நாங்கள் என்ன தப்புச்செய்தோம்? தாம் பிரிந்து துவளவிட்டுவைத்தாற்போலே, நாங்களும் க்ரமத்திலே பெறுகிறோம் என்று ஆறிருந்தோமோ? திர்யக்கின் காலிலே விழுவாரும், தூது விடுவாரும் தாமாயிருக்கிற அத்தலை இத்தலையாயும் வாராதிருக்கிற தம்மதோ குற்றம். எங்களதோ?

விளக்கம் - (இது சொல்லியருள்) - இத்தனையும் நீ அவனிடம் கூறுவாயாக. எதனைக் கூறவேண்டும் என்றால், “அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர் வீதி ஒருநாள்” என்பதை ஆகும். (ஆழி வரிவண்டே) - காண்பவர்களின் துன்பத்தை நீக்கும்படியாக அழகுடன் கூடிய வண்டு. கருடன் போன்றும், மற்ற புருஷகாரங்கள் போன்றும் உயர்ந்த வண்டு. ஆழி என்றால் வட்டமாகச் சுழன்று பறக்கும் வண்டு. ஸர்வேச்வரனுடன் நம்மைச் சேர்த்து வைக்கின்ற ஆசார்யனின் ஆத்மகுணத்தைப் போன்றே இதன் ரூபகுணங்கள் உள்ளன. (யாமும் என் பிழைத்தோமே) - அப்படி அவன் என்னைக் காணாமல் உள்ளதற்கு நாங்கள் என்ன தவறு இழைத்தோம்? தான் சீதையை விட்டுப் பிரிந்து அவளைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி “விரைவாகச் சென்று மீட்போம்” என்று நின்றது போன்றா நாங்களும் நின்றோம்? அவள் பொருட்டு விலங்கினமான சுகீவனின் தயையை நாடுவதும், அனுமானைத் தூது விடுவதும் அவன் செய்கையாக இருந்தது. இப்படி எங்களது நிலையை அவன் முன்பு ஒரு காலத்தில் அடைந்திருந்தபோதிலும், இப்போது அதனை உணராமல், இங்கு வராமல் நின்றால் எங்களது குற்றமா, அவனது குற்றமா?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 24)

21. சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி, விண்ணோர்கள் நன்னீர்
ராட்டியந்தூபந்தராநிற்கவே யங்கு, ஓர் மாயையினால்
ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்திமிலேற்றுவன் கூன்
கோட்டிடையாடினை கூத்து, அடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே.

பொருள் - நித்யவிபூதியான பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் உனக்குத் தூய்மையான நீர் கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்வித்து, உனது திருமுடியில் சூட்டுவதற்குத் தகுதியான பூஷணங்களையும் மேன்மையான மாலைகளையும் தங்கள் கைகளில் கொண்டவர்களாகவும், தூபத்தை உனக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு ஏந்தியபடியும் நிற்கின்றனர். ஆனால் நீ செய்தது என்ன? சற்றும் இணையாகாத உனது மாயை மூலம் நீ செய்தது என்னவென்றால் - நன்றாக உடைத்துச் சேர்க்கப்பட்ட வெண்ணெயைக் களவு செய்து உண்ண விரும்பினாய்; இதனால் ஆயர்குலத்தில் வந்து அவதரித்தாய்; மலர்க்கொம்பு போன்றவளான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து கொள்ளும் பொருட்டு, ஏழு எருதுகளின் வலிமையான வளைந்த கொம்புகளின் நடுவே நின்று கூத்தாடினாய்.

உள்ளுறைப்பொருள் - இதனை ஆழ்வாரின் அருகில் உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். அவ்விதம் கொண்டால் கிட்டும் பொருள் என்னவென்றால் - நப்பின்னை பிராட்டியை அடையும் பொருட்டு இடையில் உண்டாகின்ற அனைத்துத் தடைகளையும் தாண்டி அவளை நீ அடைந்தாய். அதே போன்று இங்கு நாயகியாக நிற்கும் ஆழ்வார் உன்னை அடையத் தடையாக உள்ள

அனைத்தையும் நீக்கி, அவரை நீ வந்தடையலாகாதோ என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

குறிப்பு - இந்தப் பாசுரத்தை ஆழ்வார் உரைப்பதாகக் கொண்டால் ஏழு எருதுகள் என்பது நாம் அனுபவிக்கும் ஏழுவிதமான நிலைகள் என்று கொள்க. அவையாவன கர்ப்பம், பிறப்பு, பால்யம், யௌவனம், வயோதிகம், மரணம் மற்றும் நரகம் ஆகியவை ஆகும். இந்தத் தடைகளை நீக்கி என்னைக் கைக்கொள் என்பதாக ஆழ்வார் உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன பகவத்ப்ரபாவம் இருவருமறிந்திலர்கள். எங்ஙனேயென்னில் சொன்ன உக்தி செவிப்படுவதற்கு முன்னே உணருகையினாலே “உயர்வற உயர்நல முடையவன்” என்னா, “உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு எத்திறம்” என்னும்படியாலே மோஹித்தபோதறியாதே கிடக்கவும், உணர்ந்தாராகில் தம்முடைய பாழியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டுமித்தனை.

விளக்கம் - தாயாரும் தோழியும் பகவத் ப்ரபாவம் பற்றி சரிவர, முழுவதுமாக அறியவில்லை என்றே உரைக்கவேண்டும். எப்படி என்றால் - தாயானவள் கலக்கத்துடன் நின்றபோது தோழி அங்கு வந்து, “எம்பெருமான் சூடிக்களைந்த துளசிமாலையை இவளுக்குச் சூடுங்கள்”, என்றாள். இதனைக் கேட்டவுடனையே மயக்கிக் கிடந்த நாயகி கண்விழித்தாள். ஆகவே தாய்க்கும் தோழிக்கும் பகவத் ப்ரபாவம் எத்தகையது என்று அறியாமல் உள்ளனர் என்றாகிறது; அதாவது அவர்கள் கூறுவதைச் செய்யவேண்டியது இல்லை, கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நாயகி மயக்கம் தெளிந்தாள். சரி, அந்த நாயகி எழுந்தவுடன் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்டாள் என்பதை எவ்விதம் உணரலாம் என்ற சந்தேகம் எழக்கூடும். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவள் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தவுடன், திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் - என்று கூறாமல், திருவாய்மொழி (1-3-1) - உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு எத்திறம் - என்று அல்லவோ புலம்பினாள்! ஆக அவனது அடியார்கள், மயக்கத்தில் உள்ளபோது ஏதும் அறியாமல் கிடந்தபோதிலும், விழித்த பின்னர் தங்களுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்றதான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபடுபவர் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சூட்டு) சிரோபூஷணமாயிருப்பதொன்றுக்குப்பேர். ஆச்ரிதன் காலாலிட்டாலும் “க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்” என்னும்படியாலே ஏற்பது தன் தலையாலேயாயிருக்கை. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பொன்னாய்ச்சியார்க்கருளிச் செய்த வார்த்தை “அஸ்நாமி” என்னுமபோலே. (நன்மாலைகள்) இவனாதரிக்குமென்னா எருக்கும்புமபையுமாகத் தேடியிடுமளவன்றிக்கே இங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கும் மாலைகள். ஈரங்கொல்லியைக் கொண்டு திருப்பரியட்டஞ் சாத்தி, ஸ்ரீமாலாகாரர் க்ருஹத்திலே எழுந்தருளி திருப்பள்ளித்தாமஞ் சாத்தி, சாந்து சாத்தவபேக்ஷிதமான தசையிலே கூனி சாந்துகொண்டு போகா நிற்க, “ஏட! சாந்து கொண்டு வா” என்ன, பெண்டாட்டியாகையாலே மறுக்க மாட்டாதே ”இடைப்பிள்ளைகளுக்கு முடைநாற்றத்தோடே கூடினவடிவுகளுக்கேதேனும் வழக்கனான சாந்தையிட்டு மருட்டுகிறோம்” என்று தண்ணிய சாந்தைக் கொடுக்க, முன்கையை நீட்டி மோந்து பார்த்து, “ஸுகந்தமேதத்” இது உனக்காயிருந்ததென்ன, அதுக்கு மேல்தரமாயிருப்பதொரு சாந்தைக் காட்ட, “ராஜார்ஹம்” இது உங்கணாயனார்க்காயிருந்தது; அதுக்கு மேல் தரமாயிருப்பதொரு சாந்தைக் காட்ட “ருசிரம்” நிறமழகிதாயிருந்தது. கந்தத்தாலே நன்றாமது நிறமழகிதென்கை. அதுக்குறுப்பன்றிறே. “ருசிராநநே” இடைப்பிள்ளைகள் சாந்தின் வாசியறியார்க ளென்றிருந்தோம். இதிலிவர்கள் வாசியறிந்தபடியென்னென்று ஹ்ருதயத்தில் கிடந்த ப்ரியம் முகத்திலே தோற்றியிருந்தபடி. ஒரு சாந்திடவேணுமோ? ஒரு முகமிருந்தபடி யென்னென்றேத்துகிறான். கம்ஸனுக்கு வைத்த சாந்திடுகைக்காக, “ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசந்தீயதாமநுலேபநம்” நற்சரக்குப் பரிமாறுகிற நீ, உடம்பின் வாசியறிய வேண்டாவோ? அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் ஸத்ருசமான சாந்து நீயே அறிந்து தா.

விளக்கம் - (சூட்டு) - தலையில் சூடுவதான உயர்ந்த வஸ்து. தனது அடியார்கள் ஒரு மலரைத் தனது திருவடியில் இடுவதாக உள்ளபோதிலும் தான் அதனை - க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது திருமுடியைத் தாழ்த்தித் தனது தலையால் ஏற்பான். பிள்ளைஉறங்காவில்லிதாஸரிடம் பொன்னாச்சியார், “திருவடியில் இட்டதைத் தலையால் ஏற்பானோ?”, என்று சந்தேகத்துடன் கேட்க, அதற்கு அவர் கீதையில் (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் - இலை, மலர், தண்ணீர் என எதனை அன்புடன் அளித்தாலும் ஏற்பேன் - என்று கூறியதை உரைத்தார். தொடர்ந்து அவர், “அப்படிப்பட்டவன் திருவடியில் இட்டதைத்

திருமுடியால் ஏற்பான் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?" என்றது காண்க. (நன்மாலைகள்) - அவன் எதனை அளித்தாலும் ஏற்பான் என்பதற்காக எருக்கமலரையும், தும்பைமலரையும் தேடிப்பிடித்து அவனுக்கு அளிக்காமல், அவனுக்கு ஏற்றபடி அழகாகப் பொருந்துகின்ற மாலைகள். க்ருஷ்ணன் பலராமனுடன் அக்ரூரரால் மதுராவிற் கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டபோது அங்கு எதிரில் வந்த வண்ணான் ஒருவனிடம் தனக்கு வெண்மையான ஆடைகள் வேண்டும் என்று கேட்க, அதற்கு கம்சனின் வண்ணானாகிய அவன் செருக்குடன் பதில் உரைத்து, தர மறுத்தான். உடனே அவனது தலையை க்ருஷ்ணன் கொய்தான் (ஸ்ரீமத்பாகவதம் 10-41-27). அப்போது அங்கு வந்த ஒரு தையற்காரன் அளித்த உடைகளை அணிந்து கொண்டான். அதன் பின்னர் அங்கிருந்த மாலைக்காரன் ஒருவனுடைய உபசரிப்பை ஏற்று அவன் இல்லத்திற்குச் சென்று, அவன் அளித்த அழகிய மாலைகளைத் தனது திருமுடியில் சூடிக்கொண்டான். அப்போது தான் பூசியிருந்த சந்தனம் உள்ளிட்டவை கலைந்து போக, அந்த வழியே சென்ற கம்சனுக்குச் சாந்து பூசும் கூனி ஒருவனை அழைத்தான். அவனிடம், "எனக்குச் சந்தனம் முதலியவற்றை அளிப்பாயாக", என்றான். அப்போது அவள் தனது மனதில், "இடைப்பிள்ளைகளுக்கு வெண்ணெய் மணம் மட்டுமே விளங்கும். சாந்தின் மணம் பற்றி என்ன தெரியப்போகிறது! குளிர்ந்த சாந்தை அளிப்போம்", என்று எண்ணியபடி மிகவும் குளிர்ச்சியான சந்தனத்தை நீட்டினாள். அவன் தனது விரலால் அதனைத் தடவி முகர்ந்து, "ஸுகந்தம் ஏதத் - இந்த நறுமணம் இயற்கையாக இல்லையே, வேறு உயர்ந்த சந்தனம் உள்ளதா", என்றான். அவள் அதற்கும் மேலே தரம் மிகுந்த சந்தனத்தை நீட்டியவுடன் க்ருஷ்ணன், "ராஜார்ஹம் - இது அரசர்களால் மட்டுமே பூசப்படக்கூடியது, என் போன்று உள்ளவர்களுக்கு ஏற்றபடி இல்லையே", என்றான். உடனே அவள் மேலும் உயர்ந்த ஒரு சந்தனத்தை அளித்தாள். அதற்கு க்ருஷ்ணன், "ருசிரம்- இதன் நிறம் மட்டுமே அழகாக உள்ளது", என்றான். இதனைக் கண்டவுடன் அந்த கூனிக்குக் க்ருஷ்ணன் மீது மனதில் இருந்த ப்ரியம் முகத்தில் தோன்ற, தனது மனதில் அவள், "இடைப்பிள்ளைகளுக்கு சந்தனத்தின் வேறுபாடுகள் புரியாது என்று இருந்தோம். ஆனால் இவர்கள் அறிந்துள்ளனரே", என்று வியந்து நின்றாள். கம்சனுக்காக வைத்திருந்த சந்தனத்தைத் தங்களுக்கு அளிக்கத் தயாராக நின்ற அவனிடம், "சிறந்த பொருளை அளிக்கவல்ல நீ, எந்தவகை சந்தனம் எவ்வகை சரீரத்திற்கு ஏற்பானது என்று

அறியமாட்டாயோ! எனது அண்ணனின் திருமேனிக்கும், எனது சரீரத்திற்கும் ஏற்ற சந்தனம் எது என்பதை நீயே அறிந்து அளிப்பாயாக", என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (தூயன) அநந்யப்ரயோஜநரிடுமதாயிருக்கை. "கெண்டையொண்கண்" இத்யாதி. (ஏந்தி) தன்னை அங்குற்றைக்குறுப்பாக்கி யிருக்குமதுக்கு மேற்படவில்லை யாயிருக்கை. அங்குற்றைக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹத்வமே ஸ்வரூபமென்கிறபடி. "மஞ்சளுஞ் செங்கழுநீரும் வாசிகையும்" என்னுமாபோலே. (விண்ணோர்களித்யாதி) மண்ணோர்களிட்டதைக் கொள்ளுமவன் விண்ணோர்களிட்டால் சொல்லவேண்டாவிநே. ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றியிலே லோகம் வாழப்பண்ணும் திருமஞ்சனம். (அந்நூபந் தராநிற்கவே யங்கு) முறை மாறவேண்டாதே, முதுகு நோவ வேண்டாதே, தானே தாரக போஷகபோக்யமாயிருக்கை. "நமஸ்நாநம்". (ஓர்மாயையினால்) அத்வீதியமான ஆச்சர்யம். அவ்விடமங்ஙனே செல்லா நிற்கச்செய்தே, "திருவாய்ப்பாடியிலே அநுகூலர் பக்கலிலே வெண்ணெயுண்டாயிருந்தது" என்று நாரதாதிகள் சொல்ல, அங்கு தூபங்கள் கொடுக்கிற புகையிலே தன்னை மறைத்து "ஸதாப்ச்யந்தி" என்றிருக்கிறவர்களைக் கண்ணில் மணற்றாவினபடி. (மாயை) "மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்" என்கிறபடியே இச்சை. (ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந்து) சிரகாலங்கூட ஸம்பாதித்த வெண்ணெயைக் க்ருத்ரிமத்தாலே புஜிக்கப்போந்து. இவன் கையிலே சிலவரிடிலும் அநபிமதமாயிருந்தபடி. இவர் தாமங்குகூட நின்று இங்குகூடப் போந்தார்போலே காணும், ஆழ்வாருக்கு பரத்வத்தோடு அவதாரத்தோடு வாசியற நிலமாயிருந்தபடி.

விளக்கம் - (தூயன) - எந்தவிதமான பயனும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களால் அளிக்கப்படுகின்ற மாலைகள் மற்றும் சந்தனம் போன்றவை. (ஏந்தி) - அவனுக்கு இவற்றைச் சாத்துகை என்பதே ப்ரயோஜனமாக உள்ளது போன்று, அவற்றைக் கொண்டு வந்து காத்திருப்பதே ப்ரயோஜனமாக இவர்களுக்கு உள்ளது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2-4-4) - மஞ்சளுஞ் செங்கழுநீரும் வாசிகையும் - அதாவது சிறந்த மாலைகளை ஏந்திக்கொண்டு, இவற்றை அணிவிக்கும் பொருட்டு நீராட்டுவர் என்று கருத்து. (விண்ணோர்களித்யாதி) - இந்த மண்ணில் உள்ள மாலை கட்டுபவன், கூனி போன்றவர்கள் அளிப்பதையே ஏற்றுக்கொள்ளும் அவன், நித்யஸூரிகள் அளிப்பதை ஏற்றுக்கொள்வது குறித்துக்

கூறவும்வேண்டுமோ? அங்குள்ளவர்கள் இவனுக்குச் செய்யும் திருமஞ்சனம் என்பது எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பார்த்து அல்ல. கர்மத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் தங்களது அழுக்கு நீங்க நீராடுவது போன்று அல்லாமல், அங்குள்ளவர்கள் பிழைக்கும்படியாக, நாடு வாழ நீராட்டம். (அந்துபந் தராநிற்கவே யங்கு) - இப்போது நீராட்டுவது உன்முறை, என்முறை என்று போட்டியிட வேண்டாதபடி தானே அனைத்துமாக நிற்கை. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (124-6) - நமஸ்நாநம் - என்றது காண்க. இவனைப் போன்று வேறு யாரும் நிகழ்த்த இயலாத ஆச்சர்யம். அது என்ன? அங்கு அனைவரும் இவனுக்காக நின்றபடி இருக்க நாரதர் போன்றவர்கள், "திருஆயர்பாடியில் உனக்கு ஏற்றவர்களிடம் மிகுந்த வெண்ணெய் உள்ளது", என்று கூறினர். உடனே அங்கு எழுந்த தூபப்புகையில் சட்டென்று மறைந்து திருஆயர்பாடிக்குச் சென்றுவிட்டான். ருக்வேதம் - ஸதாபச்யந்தி - நித்யஸூரிகள் அவனை எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள அவர்கள் கண்களிலேயே மண்ணைத் தூவி மறைந்தான். (மாயை) - மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது விருப்பம் காரணமாக கோகுலம் சென்றான். (ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந்து) - தனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே வெண்ணெயை உண்டாக்கி இவன் உண்ணலாம், ஆனால் கோபியர்களின் கைகளால் தீண்டப்பட்ட வெண்ணெயை விரும்பினான். நித்யஸூரிகள் தாங்களாகவே அளித்தவற்றைவிட, தான் திருடி உண்பதை விரும்பி நின்றான். ஆழ்வாருக்கு அந்த பரத்வநிலையும் அவதாரநிலையும் வேறுபாடு இல்லாமல், இரண்டும் ஈடுபட எல்லையாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - "அதபஞ்சவடங்கச்சந்" என்னுமாபோலே வெண்ணெய்க்குப் போந்த இடத்தே ஸ்திரீரத்தந்தை லபித்தபடி. விறகுக்குப் போந்தவிடத்தே விற்பிடி மாணிக்கம் பெற்றபடி. (இமிலேற்றித்யாதி) ககுத்தையுடைத்தான எருத்தினுடைய வலிதாய் வளைந்திருந்துள்ள கொம்பிலே விழுந்தான், அநந்தரம் "நப்பின்னைப்பிராட்டியை அணைக்கப் புகுகிறோம்" என்னுமத்தாலே. அவன் நின்றபடி உத்தேச்யமாகையாலே "கூத்து" என்கிறார். (அடலாயர் தங்கொம்பினுக்கே) "க்ருஷ்ணாச்யாயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணாநாதாச்சபாண்டவா:" என்று இவன் பிறந்தபின்பு யுத்தோந்முகமாயிருந்தபடி. இவனைக்கண்டு வைத்துக் கடுக நீராட்டிக்கொடாதே நடுவே எருத்தை நிறுத்துவதே? (தங்கொம்பினுக்கே) அக்கொம்போடே

பொரலாமாகில் இக்கொம்புகளோடே பொருதல் என்றேயவேணும் என்று பொருதான். கருமாறிப்பாய்ந்தாலும் பேற்றுக்குத்தக்கது போராதாயிருக்கிறபடி. "ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதிமேஸுதா" என்னும்படியே அக்குலத்தை யெல்லாமுண்டாக்கப்பிறந்தபடி.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (14-1) - அதபஞ்சவடங்கச்சந் - பஞ்சவடக்குச் செல்லும் வழியில் ஜடாயுவைக் கண்டான் - என்றது போல, வெண்ணெயைக் களவு செய்யும் பொருட்டு வந்தவன் ஸ்தீரத்தனமாகிய நப்பின்னையைக் கண்டு அடைந்தான் என்று கருத்து. (இமிலேற்றித்யாதி) - உயர்ந்த திமில்களை உடையதான எருதுகளின் வலிமையான வளைந்த கொம்புகளின் நடுவே புகுந்தான். ஏன்? அடுத்து நப்பின்னை பிராட்டியின் மென்மையான சீரத்தை அணைத்துக் கொள்ளப் போகிறோம் என்பதால் ஆகும். இது அவனுக்கு ஏற்றபடி உள்ளதால் "கூத்து" என்றார். (அடலாயர் தங்கொம்பினுக்கே) - வீரமும் கீர்த்தியும் மிகுந்த ஆயர்கள். அதாவது - க்ருஷ்ணாச்சரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணாநாதாச்சபாண்டவா: - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் அவர்களின் இடத்தில் அவதரித்த பின்னர் தங்களது பலமாக இவனை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளதால் எதிரிகளை மதிக்காமல் உள்ளவர்கள் என்று கருத்து. ஆனால் நப்பின்னை பிராட்டியை நாடி இவன் வந்தவுடன் இவனுக்கு நீர் வார்த்து, உடனே அவளை அளிக்காமல் எருதுகளுடன் மோதவிட்டது ஏன்? விடை அளிக்கிறார். (தங்கொம்பினுக்கே) - நப்பின்னையின் கொம்புகள் போன்று ஸ்தனங்களுடன் சேரவேண்டும் என்னும்போது, இந்த எருதுகளின் கொம்புகளுடன் முதலில் சேரவேண்டும் என்று கருத்து. "தம்" என்று கூறுவதன் மூலம் இவனால் அவர்களுக்கு உண்டான மேன்மைகளை உணர்த்துகிறார். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (68-21) - ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதிமேஸுதா - சீதையால் ஜனகனின் குலத்திற்குக் கீர்த்தி உண்டானது - என்பது போன்று ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்